

Condac (Glasul al 3-lea)

„Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște, și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slăvesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci”

BISERICA CĂRĂMIDARII DE SUS

Șos. Grozăvești nr. 7

Preot paroh: **Șerban TICA**, Telefon: 0720.064.152

decembrie
2008

CUVÂNT DE FOLOS

Hristos se naște, slăviți-L, Hristos din ceruri coboară, întâmpinați-L!

Să se bucure toată făptura că astăzi ni Se naște un mântuitor.

Bucuria întâlnirii Domnului ce coboară în ieslea peșterii sărace copleșește îndoiala, necazul sau durerea. Iată, Împăratul cerurilor, Cel fără de început, se odihnește în sălaș de paie, se face sărac și neștiut de nimeni, se smerește luând asupra-Și firea omenească cu toată durerea ei, cu toată osteneala, suferința, boala, ispita, cu toată nefericirea și moartea datorate păcatului nostru.

Îngerii laudă, păstorii se minunează, magii se închină, Fecioara Maică veghează, Irod se îngrozește, Ierusalimul se tulbură o dată cu el, neamurile dorm somnul neștiinței.

Să ne deșteptăm, să ne luminăm, să ne bucurăm de o astfel de veste minunată.

Astăzi ne bucurăm și de masa îmbelșugată, și de bradul împodobit, simbol al nemuririi, dar să nu uităm de Cel ce aduce cu adevărat nemurirea. Ne bucurăm de cântecul colindelor, dar să cugetăm o clipă și la înțelesul lor, la Hristos pe Care îl vestesc. Dăruim darurile noastre celor dragi, dar să ne amintim cu

recunoștință de Darul Cel mare, Hristos, Care ni se dă nouă pe vecie.

Astăzi ne bucurăm alături de familie, dar să nu uităm de bătrânul uitat, singur, de copilul prea mare care crește în canal, de fratele sau vărul cu care suntem supărați, cu care n-am vorbit de mult. Să-i căutăm și pe ei, să-i primim la masa noastră, în inima noastră, pe cei necăjiți de sărăcie, de boală, de singurătate și de păcat. Să fie darul nostru mic părticică din Darul cel mare al Domnului.

Să căutăm bucuria cea tainică, bucurioa cea nepieritoare, pe care o dăruiește Hristos celor ce-L caută și-L urmează.

Să pregătim sălaș cald, inima noastră ca și în ea, la fel ca în ieslea Betleemului, să se nască tainic Hristos Mântuitorul, încălzind-o, împăcând-o, luminând-o, înviind-o, inimă nouă, inimă slăvitoare, inimă nemuritoare.

Cu noi este Dumnezeu, zice proorocul Isaia, căci se face ca unul dintre noi, ca pe toți să ne izbăvească de robia diavolului și de stăpânia morții.

Cu noi e Dumnezeu, să avem grijă să nu-L mai pierdem!

Bucuria Domnului să fie cu toți!

Tropar (Glasul al 4-lea)

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus. Doamne, slavă Ție !”

(Troparul Nașterii Domnului - glas 4)

Sf. Ioan Maximovici

EPISTOLĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

*„În peșteră Te-ai sălășluit, Hristoase Dumnezeule,
ieslea Te-a primit, păstorii și magii Ți s-au închinat”
(Stihiră la stihoavnă)*

Sf. Ioan Maximovici, Shanghai, 1947

Văzând neamul omenesc pierind din pricina păcatelor, Fiul lui Dumnezeu Se pogorâ pe pământ. *Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Unul-Născut... Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere*” (Gal. 4, 4-5). Pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire S-a coborât El din ceruri pe pământ. Fiul lui Dumnezeu va primi firea omenescă, pentru ca pe om să-l unească din nou cu Dumnezeu. El a coborât pe pământ când omenirea ajunsese la cea mai josnică decădere morală, când oamenii se chinuiau nevăzând nici o ieșire.

Iudeii îl așteptau pe făgăduitul Mesia. Și păgânii așteptau ceva extraordinar, care trebuia să preschimbe totul. „Sau Dumnezeu va veni pe pământ, sau lumea va pieri” - a spus celebrul filozof roman al acelor vremuri, Seneca.

Dupăproorocii, iudeii puteau vedea împede că venise vremea împlinirii [făgăduinței] lor. Se sfârșeau cele șaptezeci de săptămâni [de ani] de la refacerea Ierusalimului, când - așa cum i-a vestit Arhanghelul Gavriil profetului Daniel - va veni vremea sosirii Unsului lui Dumnezeu și a sfârșirii Vechiului Legământ (vezi Daniel cap. 9). Dar, în pofida suferinței duhovnicești de obște și a așteptării neobișnuitului prunc, prin a cărui naștere urma să înceapă „veacul de aur” pe pământ, mult-așteptatul Prunc a fost recunoscut și salutat de puțini atunci când s-a născut.

Mai mult, nici loc nu s-a găsit pentru El în casele oamenilor. *Maria a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în*

iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei (Lc. 2, 7). Și când păstorii, auzind cântările îngerești, veniră să-l vadă pe Cel pe care cerul îl proslăvea, ei „au aflat pe Prunc culcat în iesle”. Cu multă vreme înainte de venirea lui Hristos, stând la dumnezeiască priveghere, a prevăzut aceasta cu ochii săi duhovnicești de Dumnezeu cuvântătorul Avacum: „Doamne, am înțeles lucrurile Tale și m-am îngrozit: între două animale vei fi cunoscut” (Avacum 3, 2-3). Între dobitoace stătea culcat împăratul întregii lumi, venit să mântuiască lumea, întrucât oamenii se depărtaseră de El foarte.

De mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi coborî în iad, de față ești (Ps. 138, 8), striga odinioară Psalmistul.

Doar în oamenii înrobiți păcatului nu locuiește Dumnezeu. *Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup* (Fac. 6, 3), a spus Domnul Dumnezeu, când pământul s-a stricat și s-a umplut de nedreptate, înainte de potop.

Și iarăși omenirea a devenit „trup” înainte de venirea Mântuitorului pe pământ. Cea mai

COLIND

de Vasile Voiculescu

mare parte a omenirii „cugeta pământeste”, unii dedându-se fără frâu plăcerilor trupului și altor păcate, iar alții chiar și în cele mai bune năzuințe ale lor căutând doar cele pământești. Puțini erau cei care căutau împărăția lui Dumnezeu, pregătită oamenilor de la facerea lumii.

De aceea, nu s-a găsit loc în casele oamenilor pentru împăratul cerurilor, ci L-au primit dobitoacele necuvântătoare, care au rămas credincioase frii lor. „Fiul omului nu avea unde să-și plece capul” nici atunci când mii de oameni mergeau în urma Lui și toți încercau să se atingă de El, *pentru că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți* (Luca 6, 19), iar El sătura cu câteva pâini o mulțime de oameni. Pentru ca *să sfințească poporul cu sângele Său, Iisus a pățimit în afara porții* (Evr. 13, 12), căci vierii iudei L-au scos afară din cetate de Fiul lui Dumnezeu, ca să-L răstignească.

Dar Mântuitorul Cel înălțat de pe pământ pe Cruce le-a atras pe toate la Sine. Așa cum păstorii cei cu inima neîntinată și magii pregătiți să dea totul pentru Adevăr L-au recunoscut pe Cel culcat în iesle, la fel toți cei ce caută mântuirea L-au recunoscut pe Dumnezeu în Cel Răstignit. Și la fel cum Pruncul născut la Bethleem de Preacurata Fecioară a fost prigonit, tot așa a fost prigonită și Neprihănită Lui Mireasă, Sfânta Biserică, în zilele prunciei ei, iar cei ce i se închinau erau nevoiți să se ascundă de stăpânitori, ca magii de Irod. Era nevoie de un nou semn pe cer, pentru ca Biserica să triumfe asupra prigonitorilor; și, în locul stelei de la Bethleem, pe cer apărură Crucea, prin care cerul le propovăduia tuturor pe Cel Răstignit și pe regi îi aducea la Hristos, ca să i se închine cu credință, „întreg pământul s-a umplut de cunoașterea lui Dumnezeu” și nu numai „din toată Iudeea și din Ierusalim și din părțile Tirului și ale Sidonului”, ci și din toate colțurile lumii o mulțime nesfârșită de

*În coliba întunecoasă
Din carne și os lucrată
A intrat Hristos deodată
Nu făclie ce se stinge,
Nu icoana ce se frânge,
Ci El Însuși, trup și sânge
Preschimbat pentru făptură
Într-o scumpă picătură,
Dulcea Cuminicătură.
Coliba cum L-a primit
S-a făcut cer strălucit
Cu bolta de mărgărit
Și pe ea soare și stele
Cu luceferi printre ele.
În mijloc tron luminos
Și pe el Domnul Hristos
Care mult se bucura
Dubul Sfânt Se alătura
Și acolo rămânea
Și acum și pururea.*

*Și noi Doamne ne-am sculat
Colibele am curățat
Uși, ferestre, toate-s noi.
Doamne, intră și la noi!
Trup tu dormi, Domnul te paște!
Suflete, scoli și cunoaște
Luminos Prunc că Se naște
În peștera inimii, în palatul Treimii.
Dară Pruncul cine mi-l?
Mi-e Hristosul Dumnezeu
Coborât în pieptul meu.
Maica Sfântă-n brate-L ține,
Dubul Sfânt cu drag L-alină,
Îngeri cu raze se-nchină.
Nu dorm, trupul meu îmi spune
Ci-ncleștat de grea minune
Stau în muta rugăciune
Să mai mișc nu se cuvine,
Căci cu harul care vine,
Raiul tot se află-n mine.*

BISERICA CĂRĂMIDARII DE SUS

Cont: **RO77CECEB60236RON0354379**, CEC sector 6

oameni se grăbea să asculte și să împlinească învățătura lui Hristos, tămăduindu-se nu atât de neputințele trupești, cât de cele sufletești, biruind duhurile necurate și făcându-se înfricoșători pentru ele.

Însă stăpânitorul lumii acesteia nu voiește să renunțe cu ușurință la stăpânire și își adună toate forțele ca să-i țină pe fiii oamenilor în jurul său. Pretutindeni seamănă neghină, pentru ca, prin ea, să înăbușe grâul lui Hristos, pentru ca să stârnească patimi păcătoase în inimi cucernice și mai ales să-și asmuță supușii ca să urmărească tot ce poartă numele lui Hristos.

Lupta dintre Cel ce a adus pe pământ pacea cerească și stăpânitorii întunericii veacului acestuia, duhurile răutății cele de sub cer, începută la Bethleem, se desfășoară fără întrerupere și cu putere tot mai întetită. Ea este purtată în toată lumea, în fiecare loc. Ea împarte omenirea, ea îi desparte pe oamenii care au fost mai înainte prieteni, ea are loc în lăuntru fiecărui om, până când nu va birui definitiv în el binele sau răul.

Astăzi mai mult ca oricând poate fi resimțită dezbinarea (Luca 12, 51) pe care a vestit-o Cel proslăvit acum de cântarea îngerească: *Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu Și pe pământ pace, între oameni bunăvoire* (Luca 2, 14). Sabia adusă pe pământ de Pruncul culcat în iesle (Matei 10, 34) desparte și dezbină pe tată de fiu, pe mamă de fiică, pe soacră de noră. Cu adevărat se împlinesc întocmai cuvintele: *dușmanii omului (vor fi) casnicii lui* (Matei 10, 36), prevestite încă de profetul Miheia, care a

prezis nașterea lui Hristos la Bethleem (Miheia 5, 2; 7, 6).

Nici în ei înșiși oamenii nu-și găsec pacea, chinuți fiind de lupta lăuntrică nu numai dintre carne și duh, dar adesea simțind o dedublare și în năzuințele lor, prăbușindu-se și neavând un reazem în lăuntru lor. Și se pare câteodată că și acum locul cel mai potrivit pentru Pruncul Hristos ar fi mai degrabă ieslea necuvântătoarelor, încă ferită de toate „realizările” distructive ale vicleanului veac de acum, decât societatea omenească!

Dar nu pentru propria Sa liniște a venit pe pământ Fiul lui Dumnezeu, ci ca să tămăduiască rana lui Adam. Închinându-se lui Hristos, „*s-au întors păstorii, slăvind și laudând pe Dumnezeu*” (Luca 2, 20) și magii care L-au găsit „*s-au bucurat foarte cu bucurie mare*”. Bucuria duhului și veselia inimii i-au cuprins pe păstorii și pe magii care veniseră la Hristos. Numai El Singurul este pacea noastră (Efes. 2, 14), numai El este „*Calea și Adevărul și Viața*” (In. 14, 6). Ca și fiecare om în parte, întreaga omenire numai în Lumina Lui va vedea lumină.

Depărtându-ne de deșertăciunea pământescă, să ne alipim cu mintea de peștera din Bethleem și sufletul nostru va simți bucurie nepământescă, iar gura va slavoslovi împreună cu îngerii: „*Slavă pogorării Tale, Unule Iubitorule de oameni*”. Hristos S-a născut!

(Sf. Ioan Maximovici, *Predici și Îndrumări Dubovnicești*, Ed. Sophia, București, 2006)

*Foiaia parohială apare cu sprijinul financiar
al Fundației Aldea-Tudorache.*

Responsabil: **Pr. Șerban Tica**; Tehnoredactare: **DTP Layout Solutions**